

OD REDAKCJI

Temat Odkupienia jest tematem docelowym dla każdej religijności, szkoły duchowości i systematycznej teologii. Fenomen chrześcijaństwa na tle innych religii monoteistycznych związany jest z Osobą Jezusa Chrystusa. Bóg stał się człowiekiem, aby go uczynić swym przybranym dzieckiem. Odkupienie jest dziełem miłości Stwórcy człowieka. Ks. Sławomir Kunka w swoim artykule charakteryzuje wybrane elementy nauczania Jana Pawła II na temat Odkupienia człowieka przez Chrystusa. Nie jest to szkic antropologiczny, ale raczej szkic teologii soteriologicznej. Autor, opierając się na tekstach wybranych katechez papieskich z okresu od 5 grudnia 1984 do 12 listopada 1997 r., omawia następujące zagadnienia: *Świętość Stwórcy a dobro i moralność człowieka*, *Stworzenie przeznaczone dla miłości*, *Cząstka świata stworzonego zamknięta na Odkupienie*, *Solidarność Stwórcy i Odkupiciela ze światem*, *Syn wyrazem miłości Ojca wobec świata*, *Boże dzieło Odkupienia świata a Maryja* oraz *O przyjęciu Wybranej*.

Postać bł. ks. Jerzego Popiełuszki doczekała się już kilku poważnych opracowań, przedstawiających jego biografię. Ciekawą, aczkolwiek złożoną kwestią jest adekwatne przedstawienie sylwetki duchowej znanego na całym świecie kapłana zamordowanego przez funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa. Na fakt, że postać bł. ks. Jerzego Popiełuszki charakteryzuje specyficzna duchowość, wskazują wypowiedziane 7 czerwca 1991 r. we Włocławku słowa Jana Pawła II, który określił go biblijnym stwierdzeniem „człowiek wewnętrzny”. Artykuł ks. Konrada Głombika syntetycznie ukazuje wiodące i specyficzne rysy sylwetki duchowej bł. ks. Jerzego Popiełuszki, jakie wyłaniają się z analizy jego życiorysu, zachowanych notatek, udzielonych wywiadów i wygłoszonych homilii, a także świadectw o nim osób, które go znały. Do istotnych elementów sylwetki

duchowej tego bohaterskiego kapłana należy jego postawa głębokiej wiary i zawierzenia Bogu, niezłomnej nadziei, niestosowania przemocy i sprzeciwu, a także społeczne konsekwencje wyznawanej wiary.

Gdy dziś zastanawiamy się nad istotą Kościoła, jego tożsamością, znamionami, wydarzeniem, ekonomią sakramentalną, liturgią, antropologią, to wszystkie te ujęcia i próby opisu bogatej rzeczywistości eklezjologicznej zawsze doprowadzą nas do ujęcia pneumatologicznego, które najdobitniej ukazuje istotę wspólnoty ludu Bożego. Dlatego mamy prawo mówić, że eklezjologia nosi dziś trwale znamiona renesansu pneumatologicznego, a im głębiej ten renesans zakorzeni się w nauce o Kościele, tym jaśniej zauważymy istotę ciągle wznoszonej od prahistorii aż do naszej współczesności Katedry Ducha Świętego. Artykuł ks. Andrzeja Jarosiewicza jest właśnie takim świadectwem, jak Kościół nieustannie staje się Katedrą Ducha Świętego, przez co zyskuje swą parakletyczną tożsamość.

Ważnym i aktualnym zagadnieniem w Kościele jest diakonat stały. Ks. Ryszard Selejda w swoim kolejnym opracowaniu przedstawia duchowość diakonów stałych w perspektywie powszechnego powołania do świętości w Kościele. Duchowość ta ma swoje źródło w łasce sakramentalnej diakonatu i stanowi dla diakonów cenną pomoc w coraz pełniejszym sprawowaniu posługi Królestwu Bożemu w Kościele na wzór Chrystusa-Sługi oraz w dążeniu do osiągnięcia osobistej świętości. Sobór Watykański II naucza, iż wszyscy wierzący są powołani do świętości na mocy przyjętego sakramentu chrztu św. Ponadto Sobór przypomina, iż dodatkowym motywem dążenia do świętości przez diakonów jest otrzymany sakrament święceń. Dokumenty Magisterium Kościoła, szczególnie *Dyrektorium o posłudze i życiu diakonów stałych* opublikowane przez Kongregację ds. Duchowieństwa, wskazują między innymi na środki, które diakoni powinni stosować w nieustannym pogłębianiu swojej duchowości. Należą do nich: wierne i ofiarne wypełnianie obowiązków diakańskich, pielęgnowanie życia sakramentalnego, regularne korzystanie z kierownictwa duchowego, troska o modlitwę osobistą i Liturgię Godzin, zachowywanie wewnętrznego skupienia oraz praktykowanie pobożności maryjnej.

W powszechnym odczuciu jedno z pytań, które szczególnie nurtuje człowieka od najdawniejszych czasów, dotyczy początku świata. Współcześnie każda próba dyskusji nad powyższym zagadnieniem, jeśli nie chce pozostać jedynie frywolną spekulacją, musi zostać skonfrontowana

z przynajmniej dwiema cechami obrazu świata kreślonymi przez naukę. Z jednej strony jest to ewolucyjny obraz świata, a z drugiej problem początku kosmicznej ewolucji, określane jako zagadnienie początkowej osobliwości. Artykuł ks. Michała Oleksowicza jest próbą ukazania najistotniejszych kwestii wynikających ze spotkania doktryny chrześcijańskiej, dotyczącej stworzenia, z tym, co współczesna fizyka mówi o początku kosmicznej ewolucji.

Z racji trwającego w Kościele Roku życia konsekrowanego zamieszczamy opracowanie ks. Adama Józefa Sobczyka MSF nt. duchowości osób konsekrowanych według nauczania papieża Franciszka. Autor analizuje w nim nauczanie papieskie na temat życia zakonnego, szukając aspektów szczególnie podkreślanych przez papieża Franciszka. Uważna lektura pozwala na wyciągnięcie wniosku, że należy do nich wydarzenie spotkania Chrystusa, które stanowi podstawę duchowości osób konsekrowanych. Spotkanie to jest źródłem autentycznej radości osób Bogu poświęconych. Ono również dynamizuje apostołat i stanowi wyraz świadectwa. Z tego powodu papież w swoich dokumentach i wypowiedziach mocno akcentuje potrzebę radosnego głoszenia ewangelii współczesnemu człowiekowi przez ludzi, którzy doświadczyli spotkania z Jezusem i których serce przeniknęła radość Jego obecności.

Proponujemy opracowanie Damiana Dorockiego, który przybliży sylwetkę Jakuba Arminiusza (1559–1609), holenderskiego Reformatora oraz główne elementy jego nauczania, krytykujące ówczesną kalwińską teologię. Postać ta na stałe wpisała się w historię teologii chrześcijańskiej. Jego myśl była bowiem przyczyną teologicznego sporu na przełomie XVI i XVII w. wśród reformowanych protestantów w Holandii.

Zamieszczamy opracowanie ks. Janusza Gręźlikowskiego dotyczące kanonicznego badania przedślubnego narzeczonych. Badanie to stanowi bardzo ważną, istotną i aktualną kwestię prawno-duszpasterską dla życia i działalności Kościoła i jego wiernych pragnących zawrzeć małżeństwo sakramentalne. Jest też znaczącym i istotnym elementem przyczyniającym się do przezwyciężania kryzysu małżeństwa i zapewnienia jego ważnego zawarcia.

Odsyłamy do artykułu Michała Wojciechowskiego, który wypowiada się nt. religijności trzech tragików greckich Ajschylosa, Sofoklesa i Eurypidesa.

Na zakończenie działu „Artykuły” umieszczamy publikację ks. Wojciecha Frątczaka o parafii Drużbin, niewielkiej parafii położonej na krańcu diecezji włocławskiej. Jest ona nie tylko jedną z najstarszych parafii w ziemi sieradzkiej, ale także chlubi się tym, że jest miejscem urodzenia jednego z najwybitniejszych biskupów swej epoki Jakuba Zadzika (1582–1642) biskupa chełmińskiego, a następnie krakowskiego i wielkiego kanclerza koronnego, fundatora tamtejszego kościoła.

W dziale „Familia” proponujemy dwa artykuły: ks. Antoniego Swobody nt. karcenia dziecka przez ojca w ocenie św. Augustyna i Piotra Zamelskiego, który pisze o Karcie Praw Rodziny w urzeczywistnianiu praw człowieka.

Natomiast w dziale „Orient” Czytelnik znajdzie opracowanie Mirosława Ruckiego, Michaela Abdalli i Ashrafa Benyamina o jajku wielkanocnym w początkach chrześcijaństwa. Jak zawsze polecamy lekturę działu sprawozdań i recenzji.